

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 183 (XXVII) — Nr. 640

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Sâmbătă, 22 august 2015

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Pagina</u>
DECRETE		
695. — Decret privind conferirea Ordinului Național <i>Serviciul Credincios</i> în grad de <i>Cavaler</i>	1	procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România 2–5
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
Decizia nr. 445 din 16 iunie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 7 alin. (1), art. 11 alin. (1) și (2), art. 16, art. 17 alin. (1) lit. a), art. 21 alin. (6) și (8), art. 31 alin. (5) și art. 50 lit. b) teza întâi din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea		Decizia nr. 546 din 14 iulie 2015 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (4) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative 5–8

DECRETE

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind conferirea Ordinului Național *Serviciul Credincios* în grad de *Cavaler*

În temeiul prevederilor art. 94 lit. a) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, ale art. 4 alin. (1), ale art. 6 lit. A și ale art. 10 din Legea nr. 29/2000 privind sistemul național de decorații al României, republicată,

având în vedere propunerea viceprim-ministrului pentru securitate națională, ministrul afacerilor interne,

în semn de înaltă apreciere pentru devotamentul și profesionalismul de care a dat dovadă în slujba legii, îndeplinindu-și datoria cu prețul sacrificiului suprem,

Președintele României decretază:

Articol unic. — Se conferă *post-mortem* Ordinul Național *Serviciul Credincios* în grad de *Cavaler* subinspectorului de poliție Gheorghe Ionescu.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU
VICTOR-VIOREL PONTA

București, 21 august 2015.
Nr. 695.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 445**

din 16 iunie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 7 alin. (1), art. 11 alin. (1) și (2), art. 16, art. 17 alin. (1) lit. a), art. 21 alin. (6) și (8), art. 31 alin. (5) și art. 50 lit. b) teza întâi din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Kis Jozsef în Dosarul nr. 23.815/211/2013 al Judecătoriei Cluj-Napoca și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 804D/2014.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că, la dosar, partea Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor a depus un punct de vedere prin care solicită respingerea excepției ca neîntemeiată.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că obiectul excepției îl constituie prevederile art. 4 teza a doua prin raportare la cele ale art. 7 alin. (1), art. 11 alin. (1) și (2), art. 16, art. 17 alin. (1) lit. a), art. 21 alin. (6)—(8), art. 31 alin. (5) și art. 50 lit. b) din Legea nr. 165/2013. Cu privire la cauza în care a fost ridicată excepția, arată că, inițial, acțiunea formulată a avut cinci petite dintre care primele trei: obligarea comisiei locale pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor să soluționeze cererea de reconstituire formulată în temeiul Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente prin emiterea unei propuneri pe care să o înainteze spre validare, împreună cu întreaga documentație, comisiei județene pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor; obligarea comisiei județene să emită o hotărâre de validare a propunerii comisiei locale; și, respectiv, în situația în care hotărârea de validare se referă la restituirea în natură, obligarea Instituției Prefectului Județului Cluj să emită un ordin în acest sens formează obiectul dosarului în care a fost ridicată excepția. Celelalte petite au fost disjuncte, formând obiectul unui dosar separat. Din această perspectivă, prevederile art. 16, art. 17, art. 21, art. 31 și art. 50 din Legea nr. 165/2013 nu au

legătură cu soluționarea cauzei. De asemenea, dispozițiile art. 11 alin. (2) din Legea nr. 165/2013 nu au legătură cu soluționarea cauzei, deoarece calea de atac devine efectivă după expirarea termenului prevăzut de art. 11 alin. (1) din Legea nr. 165/2013. În concluzie, apreciază că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua prin raportare la cele ale art. 11 alin. (2), art. 16, art. 17 alin. (1) lit. a), art. 21 alin. (6)—(8), art. 31 alin. (5) și art. 50 lit. b) din Legea nr. 165/2013 este inadmisibilă. Referitor la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua prin raportare la cele ale art. 7 alin. (1) din Legea nr. 165/2013, apreciază că excepția este neîntemeiată, deoarece autorul solicită restituirea în natură, însă aceste măsuri sunt suspendate până la data de 1 ianuarie 2016, iar, în viitor, după expirarea termenului, restituirea va fi posibilă în măsura existenței suprafețelor disponibile. Referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua prin raportare la cele ale art. 11 alin. (1) din Legea nr. 165/2013, face referire la considerentele și soluția Deciziei Curții Constituționale nr. 684 din 26 noiembrie 2014, solicitând respingerea ca neîntemeiată a excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 8 aprilie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 23.815/211/2013, **Judecătoria Cluj-Napoca a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România.** Excepția a fost ridicată într-o cauză având ca obiect obligarea comisiei locale pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor să soluționeze cererea de reconstituire formulată în temeiul Legii nr. 247/2005 prin emiterea unei propuneri pe care să o înainteze spre validare, împreună cu întreaga documentație, comisiei județene pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor; obligarea comisiei județene să emită o hotărâre de validare a propunerii comisiei locale; obligarea Instituției Prefectului Județului Cluj să emită un ordin prin care să dispună restituirea în natură a terenului.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul arată, în esență, că prevederile art. 4 din Legea nr. 165/2013 aduc atingere principiului neretroactivității legii și dreptului la un proces echitabil, deoarece dispozițiile acestui act normativ se aplică cererilor înregistrate sub imperiul vechilor reglementări și nesoluționate încă, dar și litigiilor în curs de judecată. Procesele în curs de judecată ar trebui să se judece potrivit reglementării de drept comun aplicabile la momentul introducerii acțiunii, nefiind posibil să se schimbe regulile pe parcursul soluționării

litigiului. Sunt încălcate, de asemenea, principiul securității juridice și al încrederii legitime potrivit căruia legislația trebuie să fie clară și previzibilă, unitară și coerentă.

7. Prevederile art. 4 din Legea nr. 165/2013 raportate la cele ale art. 16, art. 21 alin. (6) și art. 50 lit. b) teza întâi din Legea nr. 165/2013 aduc atingere principiului nediscriminării în măsura în care persoanele care din motive obiective nu au avut cererile de restituire sau de acordare a despăgubirilor rezolvate sau judecate înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 165/2013 trebuie să primească despăgubiri potrivit legii noi, adică eșalonat și pe bază de puncte. Se creează pentru acestea o diferență de tratament în lipsa unei justificări obiective și rezonabile care să vizeze un scop legitim. Discriminarea acestor persoane mai rezultă și din evaluarea imobilului prin aplicarea grilei notariale, spre deosebire de situația persoanelor cărora li se restituie bunul în natură sau care au primit deja despăgubiri la valoarea de piață a imobilului. Lipsa unei relații raționale a despăgubirii în raport cu valoarea bunului, ce constituie o cerință exprimată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Hotărârea-pilot din 12 octombrie 2010 pronunțată în *Cauza Maria Atanasiu și alții împotriva României*, este reflectată și de art. 31 alin. (5) din Legea nr. 165/2013.

8. Prevederile art. 7 alin. (1) și art. 11 alin. (1) și (2) din Legea nr. 165/2013 limitează accesul la justiție al persoanelor îndreptățite, până la soluționarea cererilor de restituire, respectiv 1 ianuarie 2016, iar după această dată posibilitatea petiționarilor de a se adresa instanței este limitată la doar 30 de zile, ceea ce reprezintă o încălcare adusă dispozițiilor art. 21 din Legea fundamentală.

9. Părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil, or, tergiversarea plăților până în anul 2029 pentru persoane care au depus notificări în 2001, nu poate fi considerată un termen rezonabil potrivit interpretării date de Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

10. Sunt neconstituționale și prevederile art. 4 raportate la cele ale art. 17 alin. (1) lit. a) și art. 21 alin. (8) din Legea nr. 165/2013, contravenind principiului neretroactivității legii, principiului securității raporturilor juridice, principiului încrederii legitime și celor reținute de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în hotărârile din 9 decembrie 2008 și 27 mai 2010 pronunțate în cauzele *Viașu împotriva României și Marin și Gheorghe Rădulescu împotriva României*, la care face referire și paragraful 180 din Hotărârea-pilot din 12 octombrie 2010 pronunțată în *Cauza Maria Atanasiu și alții împotriva României*, potrivit căruia o decizie a autorității locale competente care recunoaște celui interesat un drept de reparație este suficientă pentru a crea un interes patrimonial protejat de art. 1 paragraful 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, chiar dacă nu este precizată suma despăgubirii. Neexecutarea unei astfel de decizii constituie o ingerință în sensul primei fraze a art. 1 din primul Protocol adițional la Convenție. În consecință, petenții cărora li s-au acordat astfel de decizii administrative trebuie considerați persoane îndreptățite, fără a fi necesar ca dreptul lor să fie validat din nou. Autorul mai arată că în favoarea sa a fost emisă o dispoziție de acordare de despăgubiri în baza căreia s-a născut dreptul la reparație, iar aceasta ar putea fi invalidată, toate demersurile făcute putând rămâne fără finalitate.

11. **Judecătoria Cluj-Napoca** apreciază că dispozițiile Legii nr. 165/2013 nu încalcă principiile constituționale și din actele internaționale invocate.

12. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

13. **Avocatul Poporului** apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, făcând referire la

considerentele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 177 din 1 aprilie 2014.

14. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

16. Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost reținut de instanța de judecată în dispozitivul încheierii de sesizare, îl constituie prevederile art. 4 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România. În realitate, din motivarea excepției, Curtea reține că obiectul acesteia îl constituie dispozițiile art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 7 alin. (1), art. 11 alin. (1) și (2), art. 16, art. 17 alin. (1) lit. a), art. 21 alin. (6) și (8), art. 31 alin. (5) și art. 50 lit. b) teza întâi din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 17 mai 2013, care au următorul conținut:

— Art. 4 teza a doua: „*Dispozițiile prezentei legi se aplică [...] cauzelor în materia restituirii imobilelor preluate abuziv, aflate pe rolul instanțelor[...], la data intrării în vigoare a prezentei legi.*”;

— Art. 7 alin. (1): „(1) *Până la întocmirea situației centralizatoare la nivel local, se suspendă emiterea hotărârilor de validare/invalidare de către comisiile județene de fond funciar sau, după caz, de către Comisia de Fond Funciar a Municipiului București, eliberarea titlurilor de proprietate, punerea în posesie de către comisiile locale de fond funciar, precum și orice alte proceduri administrative în domeniul restituirii fondului funciar.*”;

— Art. 11: „(1) *Comisiile locale și județene de fond funciar sau, după caz, Comisia de Fond Funciar a Municipiului București au obligația de a soluționa toate cererile de restituire, de a efectua punerile în posesie și de a elibera titlurile de proprietate până la data de 1 ianuarie 2016.*

(2) *În situația neîndeplinirii obligațiilor în termenul prevăzut la alin. (1), persoana care se consideră îndreptățită poate formula plângere la judecătoria în a cărei rază teritorială este situat terenul, în termen de 30 de zile. Hotărârea pronunțată de instanța judecătorească este supusă numai apelului. Plângerea este scutită de taxa judiciară de timbru.*”;

— Art. 16: „*Cererile de restituire care nu pot fi soluționate prin restituire în natură la nivelul entităților investite de lege se soluționează prin acordarea de măsuri compensatorii sub formă de puncte, care se determină potrivit art. 21 alin. (6) și (7).*”;

— Art. 17 alin. (1): „(1) *În vederea finalizării procesului de restituire în natură sau, după caz, în echivalent a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist, se constituie Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor, denumită în continuare Comisia Națională, care funcționează în subordinea Cancelariei Primului-Ministru și are, în principal, următoarele atribuții:*

a) *validează/invalidază în tot sau în parte deciziile emise de entitățile investite de lege care conțin propunerea de acordare de măsuri compensatorii.*”;

— Art. 21 alin. (6): „*Evaluarea imobilului ce face obiectul deciziei se face prin aplicarea grilei notariale valabile la data*

intrării în vigoare a prezentei legi de către Secretariatul Comisiei Naționale și se exprimă în puncte. Un punct are valoarea de un leu. [...]

(8) *Ulterior verificării și evaluării, la propunerea Secretariatului Comisiei Naționale, Comisia Națională validează sau invalidează decizia entității investite de lege și, după caz, aprobă punctajul stabilit potrivit alin. (7).;*

— Art. 31 alin. (5): *„Modalitatea de valorificare în numerar se stabilește prin normele de aplicare a prezentei legi.”;*

— Art. 50 lit. b) teza întâi: *„La data intrării în vigoare a prezentei legi: (...)”*

b) orice dispoziție referitoare la evaluarea imobilelor potrivit standardelor internaționale de evaluare (...) se abrogă.”

17. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 15 alin. (2) referitor la principiul neretroactivității legii, cu excepția celei penale și contravenționale mai favorabile, art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil și art. 44 care garantează dreptul de proprietate privată. Prin raportare la prevederile art. 11 și art. 20 alin. (1) din Constituție, se invocă, de asemenea, dispozițiile art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 1 referitor la protecția proprietății din Primul Protocol adițional la Convenție.

18. Examinând excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 16, art. 17 alin. (1) lit. a), art. 21 alin. (6) și (8), art. 31 alin. (5) și art. 50 lit. b) teza întâi din Legea nr. 165/2013, Curtea reține circumstanțele specifice litigiului în care a fost invocată excepția. Astfel, Curtea reține că autorul excepției a formulat o cerere de reconstituire a dreptului de proprietate asupra unui teren, întemeiată pe prevederile Legii nr. 247/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005, pe care a înregistrat-o la Primăria Municipiului Cluj-Napoca. Întrucât cererea nu a fost soluționată, acesta a introdus cerere de chemare în judecată, înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 165/2013, solicitând: obligarea comisiei locale pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor să soluționeze cererea de reconstituire formulată în temeiul Legii nr. 247/2005 prin emiterea unei propuneri pe care să o înainteze spre validare, împreună cu întreaga documentație, comisiei județene pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor; obligarea comisiei județene să emită o hotărâre de validare a propunerii comisiei locale; în situația în care hotărârea de validare se referă la restituirea în natură obligarea Instituției Prefectului Județului Cluj să emită un ordin în acest sens; în situația în care hotărârea de validare se referă la plata de despăgubiri să se dispună obligarea Instituției Prefectului Județului Cluj să înainteze Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților, respectiv Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor întreaga documentație pentru finalizarea procedurii de despăgubire prin echivalent, conform titlului VII al Legii nr. 247/2005, și obligarea Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor să analizeze, să evalueze dosarul și să emită decizia reprezentând titlu de despăgubire.

19. Curtea reține că obiectul cauzei în care a fost ridicată excepția îl constituie primele trei capete de cerere anterior reținute, respectiv obligarea Comisiei locale pentru stabilirea dreptului de proprietate privată Cluj-Napoca și a Comisiei județene pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor Cluj, precum și a Instituției Prefectului Județului Cluj să își îndeplinească atribuțiile legale în scopul restituirii în natură

a imobilului, potrivit Legii fondului funciar nr. 18/1991, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 5 ianuarie 1998. Celelalte capete de cerere, respectiv obligarea Instituției Prefectului Județului Cluj să înainteze Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților, respectiv Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor, întreaga documentație pentru finalizarea procedurii de despăgubire prin echivalent, conform titlului VII al Legii nr. 247/2005, și obligarea Comisiei Centrale pentru Stabilirea Despăgubirilor să analizeze, să evalueze dosarul și să emită decizia reprezentând titlu de despăgubire au fost disjuncte, formând obiectul unui dosar distinct de cel în care s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, înaintat spre soluționare Secției de contencios administrativ a Tribunalului Cluj.

20. Având în vedere cele anterior expuse, Curtea reține că dispozițiile art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 16, art. 17 alin. (1) lit. a), art. 21 alin. (6) și (8), art. 31 alin. (5) și art. 50 lit. b) teza întâi din Legea nr. 165/2013, care reglementează cu privire la atribuțiile Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor și modul de evaluare a imobilelor și acordare a măsurilor compensatorii, nu au legătură cu soluționarea cauzei în care a fost ridicată excepția. Așa fiind, Curtea urmează să respingă ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a textelor de lege anterior menționate, deoarece aceasta nu îndeplinește condiția de admisibilitate prevăzută de art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

21. Curtea observă, din analiza actelor dosarului în care a fost invocată excepția, că prin Sentința civilă nr. 4.495 din 29 aprilie 2014 pronunțată de Judecătoria Cluj-Napoca, menținută prin Decizia definitivă nr. 67 din 26 ianuarie 2015 pronunțată de Tribunalul Cluj — Secția civilă, acțiunea a fost respinsă, reținându-se că terenul în litigiu nu face obiectul restituirii potrivit Legii fondului funciar nr. 18/1991, ci potrivit Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 798 din 2 septembrie 2005, deoarece a fost expropriat prin Decretul de expropriere nr. 23/1965 și nu s-a aflat în patrimoniul cooperativei agricole de producție la data de 1 ianuarie 1991, astfel cum prevede art. 11 alin. (3) din Legea nr. 18/1991.

22. Curtea observă că dispozițiile art. 7 alin. (1) și art. 11 alin. (1) și (2) din Legea nr. 165/2013 reglementează cu privire la atribuțiile comisiilor locale și județene de fond funciar, comisii care au fost înființate și funcționează potrivit dispozițiilor Legii nr. 18/1991, iar nu potrivit Legii nr. 10/2001. Or, așa cum rezultă din analiza considerentelor reținute de instanțele care au judecat cauza (evidențiate la paragraful 21 din prezenta decizie), respectiv faptul că terenul face obiectul restituirii potrivit Legii nr. 10/2001, iar nu potrivit Legii nr. 18/1991, Curtea reține că dispozițiile art. 7 alin. (1) și art. 11 alin. (1) și (2) din Legea nr. 165/2013 nu sunt aplicabile în cauză.

23. În raport cu cele reținute prin hotărârile anterior menționate, Curtea va respinge și excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 7 alin. (1) și art. 11 alin. (1) și (2) din Legea nr. 165/2013 ca inadmisibilă, deoarece acestea nu au legătură cu soluționarea cauzei în care a fost ridicată, nefiind îndeplinită condiția de admisibilitate prevăzută de art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992.

24. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 teza a doua raportate la cele ale art. 7 alin. (1), art. 11 alin. (1) și (2), art. 16, art. 17 alin. (1) lit. a), art. 21 alin. (6) și (8), art. 31 alin. (5) și art. 50 lit. b) teza întâi din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Kis Jozsef în Dosarul nr. 23.815/211/2013 al Judecătoriei Cluj-Napoca.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Cluj-Napoca și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 16 iunie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 546

din 14 iulie 2015

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (4) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (4) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, excepție ridicată de Automobil Clubul Român (ACR) în Dosarul nr. 14.942/236/2012* al Tribunalului Giurgiu — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 290D/2015.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 16 iunie 2015, cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga, și au fost consemnate în încheierea din acea dată, când, având în vedere cererea de întrerupere a deliberărilor pentru o mai bună studiere a problemelor ce formează obiectul cauzei, Curtea, în temeiul art. 57 și art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, a amânat pronunțarea pentru data de 30 iunie 2015, când, având în vedere imposibilitatea constituirii completului, Curtea, în temeiul art. 58 alin. (1) teza întâi din Legea nr. 47/1992, a amânat pronunțarea pentru data de 14 iulie 2015.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

3. Prin Încheierea din data de 27 noiembrie 2014 pronunțată în Dosarul nr. 14.942/236/2012*, **Tribunalul Giurgiu — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (4) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative.** Excepția a fost ridicată de Automobil Clubul Român (ACR) într-o cauză având ca obiect soluționarea recursurilor formulate de Automobil Clubul Român și de Administrația Județeană a Finanțelor Publice Giurgiu, în numele Direcției Generale Regionale a Finanțelor Publice Ploiești, împotriva Sentinței civile nr. 465/04.02.2014, pronunțată de Judecătoria Giurgiu în Dosarul nr. 14.942/236/2012* prin care s-a admis în parte, în rejudecarea cauzei, plângerea contravențională împotriva procesului-verbal de contravenție și s-a dispus anularea sancțiunii complementare a suspendării activităților de prestări servicii către populație. În motivele de recurs, recurentul Automobil Clubul Român, autor al excepției de neconstituționalitate, a invocat excepția de nelegalitate a Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 952/2005 privind aprobarea formularului tipizat al Procesului-verbal de constatare și sancționare a contravențiilor, destinat utilizării în activitatea de control a comisariilor Gărzii Financiare. Totodată, în întâmpinarea formulată la recursul promovat de Administrația Județeană a Finanțelor Publice Giurgiu, în numele Direcției Generale Regionale a Finanțelor Publice Ploiești, recurentul Automobil Clubul Român a invocat excepția lipsei calității procesual pasive a Direcției Generale Regionale a Finanțelor

Publice Ploiești, cu referire la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013.

4. În motivarea excepției de neconstituționalitate cât privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (4) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, autorul susține, în esență, că acestea contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și art. 15 alin. (1), întrucât limitează accesul la justiție, și arată, totodată, că se încalcă art. 21 alin. (3) din Constituție, deoarece scoaterea excepției de nelegalitate, având ca obiect un act administrativ cu caracter normativ, din procesele aflate pe rol și cercetarea acesteia în cadrul unei acțiuni în anulare determină dublarea efortului judiciar și imposibilitatea recunoașterii dreptului pretins sau a interesului legitim, anularea actului și repararea pagubei. Arată, în esență, că, dacă persoana interesată, pe lângă procesul de contencios inițiat pentru apărarea drepturilor și intereselor sale subiective, ar formula acțiune în anularea actului administrativ cu caracter normativ, soluția din această din urmă cauză nu ar avea nicio valoare utilă în situația în care s-ar pronunța după soluționarea primului proces, de vreme ce Codul de procedură civilă nu prevede o cale procesuală de re deschidere a primului proces și/sau de revizuire a primei soluții. În continuare, arată că, deși prevederile de lege criticate dispun că actele administrative cu caracter normativ nu pot forma obiect al excepției de nelegalitate, controlul judecătoresc al acestor acte exercitându-se de către instanța de contencios administrativ în cadrul acțiunii în anulare, în condițiile prevăzute de legea contenciosului, în cuprinsul acestei legi nu se mai regăsesc referiri cu privire la acțiunea în anulare.

5. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013, autorul excepției susține că acestea încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5), art. 3 alin. (3), art. 120 alin. (1) și art. 123 alin. (2), întrucât se creează, în mod artificial, o instituție juridică nouă, suprastructură a organizării administrativ-teritoriale, virtuală, scriptică, iar nu concretă, numită „regiune”, exclusiv pentru a legitima un nou dezmembrământ al serviciilor publice deconcentrate, denumit „Direcția Regională”. Conform Constituției, toate serviciile publice deconcentrate sunt supuse controlului și coordonării unei instituții consacrate constituțional, denumită „prefect”, însă noua construcție instituțională denumită „Direcția Regională”, serviciu public de nivel regional, nu a fost și nici nu va fi supusă vreodată controlului vreunui prefect. Aceasta, deoarece nici Constituția, și nici Legea nr. 340/2004 privind prefectul și instituția prefectului nu conferă competențe regionale acestuia. Totodată, potrivit art. 123 alin. (3) din Legea fundamentală, „atribuțiile prefectului se stabilesc prin lege organică”, dar direcțiile regionale și regiunile au fost create prin ordonanță de urgență, iar Legea nr. 340/2004, lege organică, nu poate fi modificată în scopul compatibilizării acesteia cu o ordonanță de urgență. Susține, de asemenea, că dispozițiile criticate aduc atingere art. 115 alin. (4) din Constituție, de vreme ce realitatea faptică și motivația juridică consemnată în preambulul ordonanței de urgență criticate nu justifică calificativul de situație extraordinară pe care l-a dat executivul la adoptare. Mai susține că sunt încălcate dispozițiile constituționale ale art. 73 alin. (3) lit. k) și o) și ale art. 115 alin. (6), întrucât prin adoptarea actului normativ criticat sunt afectate atât instituția prefectului, cât și contenciosul administrativ, care sunt instituții fundamentale ale statului.

6. **Tribunalul Giurgiu — Secția civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, face referire la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în care s-a statuat că dreptul de acces la justiție nu este un drept absolut și poate suferi anumite restrângeri și limitări, iar dispozițiile de lege criticate urmăresc un scop legitim, respectiv asigurarea securității raporturilor juridice și evitarea unor eventuale probleme de practică neunitară, dar și respectarea competenței instanțelor specializate în acest sens, respectiv cele de contencios administrativ.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 4 alin. (4) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins: „*Actele administrative cu caracter normativ nu pot forma obiect al excepției de nelegalitate. Controlul judecătoresc al actelor administrative cu caracter normativ se exercită de către instanța de contencios administrativ în cadrul acțiunii în anulare, în condițiile prevăzute de prezenta lege*”. Dispozițiile art. 4 alin. (4) au fost modificate în Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 prin art. 54 pct. 1 din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 30 mai 2012. Totodată, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie și dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 29 iunie 2013, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 144/2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 777 din 24 octombrie 2014.

11. Autorul excepției susține că prevederile art. 4 alin. (4) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 contravin atât dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3) referitor la statul de drept, art. 15 alin. (1) privind universalitatea, art. 20 privind tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil și art. 52 alin. (1) privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, cât și prevederilor art. 7 privind egalitatea în drepturi și art. 8 referitor la accesul la justiție din Declarația Universală a Drepturilor Omului, precum și dispozițiilor art. 6 privind dreptul la un proces echitabil și art. 14 relativ la interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Cât privește dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013, consideră că acestea contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) privind obligativitatea respectării Constituției și a legilor, art. 3 alin. (3) referitor la organizarea teritoriului, art. 73 alin. (3) lit. k) și o) privind reglementarea prin lege organică a contenciosului administrativ, organizării administrației publice locale, a teritoriului, precum și regimul general privind autonomia locală, art. 115 alin. (4) și (6) privind limitele delegării legislative în materia ordonanțelor de urgență, art. 120 alin. (1) relativ la principiile de bază ale administrației publice din unitățile administrativ-teritoriale și art. 123 alin. (2) și (3) privind prefectul.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, cât privește dispozițiile art. 4 alin. (4) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, Curtea constată că aceasta este inadmisibilă, pentru următoarele considerente:

13. Procesul în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate a debutat în data de 1 octombrie 2012, prin

formularea, în temeiul Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, pe rolul Judecătoriei Giurgiu, a plângerii împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravențiilor încheiat de comisarul Gărzii Financiare Giurgiu prin care s-a dispus sancționarea Automobil Clubul Român cu amendă contravențională și suspendarea activității de prestări servicii către populație, fiind constituit Dosarul nr. 14.942/236/2012. Excepția de nelegalitate a Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 952/2005 privind aprobarea formularului tipizat al Procesului-verbal de constatare și sancționare a contravențiilor, destinat utilizării în activitatea de control a comisarilor Gărzii Financiare a fost invocată pentru prima dată în răspunsul la întâmpinare, în primă instanță, și reinvocată în recursul declarat de Automobil Clubul Român și Administrația Județeană a Finanțelor Publice Giurgiu împotriva Sentinței civile nr. 465 din 4 februarie 2014, pronunțată de Judecătoria Giurgiu în rejudecarea cauzei.

14. Curtea observă că dispozițiile art. 4 alin. (4) au fost modificate în Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 prin art. 54 pct. 1 din Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 30 mai 2012. Potrivit art. 82 din Legea nr. 76/2012, „prezenta lege intră în vigoare la data prevăzută la art. 81 [...]”, art. 81 din lege stabilind că „Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 545 din 3 august 2012, cu completările ulterioare, intră în vigoare la data de 15 februarie 2013.” Potrivit art. 3 alin. (1) din Legea nr. 76/2012, „dispozițiile Codului de procedură civilă se aplică numai proceselor și executărilor silite începute după intrarea acestuia în vigoare”, art. 24 din Codul de procedură civilă stabilind că „dispozițiile legii noi de procedură se aplică numai proceselor și executărilor silite începute după intrarea acesteia în vigoare.”

15. În aceste condiții, Curtea reține că aplicarea în timp a dispozițiilor art. 4 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, astfel cum au fost modificate și completate prin Legea nr. 76/2012, a fost corelată cu cea a noului Cod de procedură civilă și privește procesele începute după data de 15 februarie 2013. Aceasta în contextul noului principiu al procedurii civile, potrivit căruia procesul se încheie sub aceeași lege de procedură sub care a și început, așa încât modificările în materia excepției de nelegalitate, respectiv a acțiunii în anulare a actelor administrative cu caracter normativ, sunt aplicabile doar litigiilor pornite ulterior intrării în vigoare a noului Cod de procedură civilă.

16. În acest sens este și soluția de principiu și de unificare a practicii judiciare adoptată de judecătoria Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție, în ședința din data de 20 mai 2013, potrivit căreia „dispozițiile art. 4 din Legea nr. 554/2004, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 76/2012, se aplică numai în procesele începute după data de 15 februarie 2013, când a intrat în vigoare Codul de procedură civilă aprobat prin Legea nr. 134/2010”. De asemenea, Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a reținut în Decizia nr. 934 din 25 februarie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 776/42/2012, că „regimul aplicabil excepției de nelegalitate va fi determinat în funcție de momentul în care a început procesul la instanța de fond, deci momentul înregistrării acțiunii la instanță, și nu de momentul invocării unei excepții în cadrul procesului”. Tot Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă, în Încheierea pronunțată în ședința publică din data de 1 martie 2013, în Dosarul nr. 45.351/3/2010, a reținut că „instanța are în vedere prevederile art. 4 alin. (1) din Legea nr. 554/2004 în forma în vigoare la data începerii procesului [...], întrucât forma actuală a normei a fost conturată prin Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă. Astfel, aplicarea în timp a normei în forma modificată a fost corelată cu cea a noului Cod de procedură civilă, interesând procesele începute după data de 15 februarie 2013”.

17. Având în vedere toate cele precizate, ținând cont de faptul că procesul în care s-a formulat excepția de nelegalitate și în care s-a invocat excepția de neconstituționalitate a început la 1 octombrie 2012, deci anterior datei intrării în vigoare a modificărilor și completărilor Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004 prin Legea nr. 76/2012, respectiv 15 februarie 2013, Curtea constată că normele art. 4 alin. (4) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, criticate pentru motive de neconstituționalitate, nu au legătură cu cauza.

18. Or, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, cu modificările ulterioare, „Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești [...] privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei [...]”. Așa încât, ținând cont de art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, Curtea va respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (4) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, ca inadmisibilă.

19. În ceea ce privește dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013, Curtea constată că acestea au mai format obiect al controlului de constituționalitate, în raport cu critici și dispoziții constituționale similare, sens în care sunt deciziile nr. 366 din 25 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 644 din 2 septembrie 2014, nr. 571 din 16 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 18 din 9 ianuarie 2015, nr. 679 din 13 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 27 din 14 ianuarie 2015, nr. 719 din 9 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 28 ianuarie 2015, nr. 9 din 15 ianuarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 131 din 20 februarie 2015, nr. 14 din 15 ianuarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 132 din 20 februarie 2015, nr. 140 din 12 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 293 din 29 aprilie 2015, și nr. 122 din 10 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 324 din 13 mai 2015, prin care s-a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că dispozițiile actului normativ criticat sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

20. Cu acele prilejuri, Curtea a reținut că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 74/2013 reglementează, printre altele, înființarea direcțiilor generale regionale ale finanțelor publice prin transformarea direcției generale a finanțelor publice a județului în care va fi stabilit sediul direcției generale regionale, prin fuziunea prin absorbție a celorlalte direcții generale județene ale finanțelor publice din aria de competență stabilită potrivit prevederilor unei hotărâri a Guvernului și, totodată, preluarea patrimoniului, arhivei, prevederilor bugetare, execuției bugetare până la data reorganizării și a oricăror altor bunuri ale direcțiilor generale ale finanțelor publice județene de către Agenția Națională de Administrare Fiscală și direcțiile generale regionale ale finanțelor publice.

21. Totodată, analizând preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013, Curtea a reținut că scopul măsurii criticate îl reprezintă îmbunătățirea cadrului organizatoric al structurilor din cadrul Ministerului Finanțelor Publice, gestionarea eficientă a resurselor financiare alocate, distribuția eficientă a personalului între diferitele activități ale administrației fiscale, precum și între unitățile de la nivel teritorial, crearea unui nivel regional în scopul îmbunătățirii planificării și controlului, reducerii costului colectării, al sporirii colectării veniturilor, precum și crearea unei noi structuri antifraudă. Așa fiind, Curtea a apreciat că aceste elemente vizează interesul public și constituie situații de urgență și extraordinare, în cauză fiind o stare de fapt obiectivă, cuantificabilă, independentă de voința Guvernului, care pune în pericol un interes public, astfel încât nu poate fi reținută critica privind încălcarea art. 115 alin. (4) din Constituție.

22. Referitor la critica de neconstituționalitate în raport cu dispozițiile art. 115 alin. (6) din Constituție, Curtea a constatat că

aceasta este neîntemeiată. În acest sens, reiterând jurisprudența sa în materia interdicției și limitelor de reglementare pe calea ordonanțelor de urgență cu privire la sensul juridic al noțiunii „a afecta” (Decizia nr. 1.189 din 6 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 787 din 25 noiembrie 2008), la regimul instituțiilor fundamentale ale statului (Decizia nr. 1.257 din 7 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 758 din 6 noiembrie 2009, sau Decizia nr. 55 din 5 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 136 din 25 februarie 2014), precum și cu privire la înțelesul sintagmei „afectare a regimului instituțiilor fundamentale ale statului” (Decizia nr. 1.257 din 7 octombrie 2009, Decizia nr. 230 din 9 mai 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 347 din 12 iunie 2013, sau Decizia nr. 1.105 din 21 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 684 din 8 octombrie 2010) raportată la obiectul de reglementare al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013, Curtea a apreciat că măsurile prevăzute de actul normativ criticat nu sunt de natură a încălca art. 115 alin. (6) din Constituție, întrucât, deși vizează structura organizatorică a unor instituții fundamentale ale statului, nu afectează nici capacitatea administrativă, și nici funcționarea acestora.

26. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi în ceea ce privește dispozițiile art. 4 alin. (4) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și cu majoritate de voturi în ceea ce privește prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (4) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Automobil Clubul Român (ACR) în Dosarul nr. 14.942/236/2012* al Tribunalului Giurgiu — Secția civilă.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe și constată că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 74/2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea și reorganizarea activității Agenției Naționale de Administrare Fiscală, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Giurgiu — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 14 iulie 2015.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

